

**ГУЦУЛЬЩИНА ТА ЇЇ ФОЛЬКЛОРНІ ОЗНАЧЕННЯ
В ОПОВІДАННІ МАРКА ЧЕРЕМШИНИ «КЕРМАНИЧ»:
ТОЧКИ ДОТИКУ З ЮРІЄМ ФЕДЬКОВИЧЕМ**

М. М. Васильчук

Коломийський навчально-науковий інститут

*Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника;
кафедра філології; м. Коломия, вул. Миколи Лисенка, 8;
тел. +380(3433) 2-46-60; e-mail: mykolavasyulchuk@ukr.net*

Статтю присвячено ранній творчості українського письменника Марка Черемшини (1874–1927). Об'єктом дослідження стало дебютне оповідання цього автора «Керманич» (1896). Зважаючи на досвід попередніх літературознавців (Микола Зеров, Олекса Засенко та ін.), зроблено спробу відчитати особливості бачення Марком Черемшиною Карпат. Зокрема відзначається, що звернення письменника до теми Гуцульщини було органічним і закономірним, оскільки не потребувало додаткового входження в реалії, проблематику і тематику гірського регіону. Оповідання «Керманич» позначене рисами романтичного світобачення автора з елементами сентиментальності. Письменник широко використовує гуцульську говірку з характерною для неї лексикою та зменшувально-пестливими формами. У сприйнятті Марком Черемшиною Гуцульщини помітний вплив Юрія Федьковича. З'ясовано, що Марко Черемшина прийшов у літературу з відчуттям причетності до старшого письменника, з яким був знайомий його батько. Юрій Федькович опікувався Гуцульщиною, тому й став позитивним прикладом, опосередковано вказавши на можливість писати про гуцулів. Робив це Марко Черемшина, йдучи своїм шляхом, а не наслідуючи Юрія Федьковича.

У контексті зростаючого інтересу до Карпат, актуальність статті полягає в з'ясуванні впливу постаті Юрія Федьковича на зацікавлення Марка Черемшини можливостями відтворення Гуцульщини у художній літературі. Акцентовано увагу на показі письменником карпатського регіону в повісті «Керманич», а також розгляді його «спільності» із творчістю Юрія Федьковича.

Наукова новизна статті в тому, що розкрито особливості бачення Гуцульщини молодим Марком Черемшиною. Звернення автора до теми Гуцульщини показано як органічне і логічне. Через призму біографії письменника, використання спогадів, а також порівняння лексики творів обох письменників дається відповідь на питання про шляхи впливу Юрія Федьковича на молодого Марка Черемшину.

Добір **методів** дослідження при написанні цієї статті зумовлено конкретними завданнями. Вихідними для автора є загальнонаукові принципи об'єктивності, історизму тощо. Застосовано принципи філологічного, культурно-історичного, психо-біографічного методів дослідження. Розкрити завдання вдалося з використанням можливостей, які дає біографічний метод (обставини впливу Юрія Федьковича на Марка Черемшину). Водночас для з'ясування, яким був цей вплив і як він відобразився на ранній творчості Марка Черемшини, вдаємося до порівняльного методу, що дає змогу зробити низку науково обґрунтованих висновків.

У **результаті** виявлено, що в інтерпретації Гуцульщини Марком Черемшиною помітний опосередкований вплив Юрія Федьковича. Марко Черемшина прийшов у літературу з почуттям приналежності до письменника Юрія Федьковича через родинні зв'язки. У його творчому світі також є акцент на сферах, пов'язаних з Юрієм Федьковичем. Письменник широко використовує гуцульську говірку з її характерною лексикою та зменшувально-пестливими формами. Марко Черемшина зрозумів, що життєвий матеріал, яким він володіє як вихідець із Гуцульщини, може бути використаний для створення оригінальних художніх текстів про цей край Карпат, у чому власне і полягає вплив Юрія Федьковича на Марка Черемшину.

Ключові слова: оповідання, наратор, герой, література, мотив, лексика, підтекст, акцентація, формула неможливого, фольклор, етнографія, ідеологія, топонім, ріка, дараба, плотогон, калфа, лицарство, дійство.

Постановка проблеми. Марко Черемшина, за висловом Олекси Засенка, невіддільний «від народного життя його рідного краю – карпатських верховин, любої його серцю Гуцульщини [1, с. 6]». Водночас він зумів вийти з тісних рамців регіональності і посів одне з найпочесніших місць в українській літературі кінця ХІХ – першої чверті ХХ ст. Як літератор Марко Черемшина заявив про себе дебютною публікацією оповідання «Керманич» (1896), вміщеною у чернівецькій газеті «Буковина» [2, с. 618]. До появи першої книжки Марка Черемшини (збірки «Карби», 1901), на його творчому рахунку було вже понад два десятки різножанрових публікацій у періодиці, в тому числі майже половина текстів, які ввійшли до збірки «Карби». Оповідання «Керманич» письменник до книжки не ввів. Та й у посмертних виданнях творів Черемшини «Керманич» і «Нечаянна смерть (Ескіз із великоміського життя)» подають після основних творів під рубрикою «Ранні оповідання», зауважуючи, що вони «цікаві насамперед для розкриття його творчої еволюції» [3, с. 247].

Прозаїк, творячи художні тексти, передусім використовує свій життєвий досвід. Цей підхід простіший і органічніший, аніж штучне

входження письменника у тематику твору, спеціальне набування знань про невідомий йому регіон чи народ. Закономірно, що Черемшина писав про українців-гуцулів. З тексту «Керманича» літературознавці розпочинають аргументовану розмову про те, під чиїм впливом Марко Черемшина робив перші кроки в літературі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Олекса Романець (1960) вважав, що хоч оповідання «Керманич» побудоване «на матеріалі, взятому безпосередньо з життя, в ньому виразно відчувається наслідування Федьковича, його романтичного захоплення благородством, відважністю, безкорисливістю і вірністю гуцулів» [4, с. 11]. Щоправда, він відзначає, що вже тут помітні риси, які згодом стануть істотною ознакою стилю Черемшини. Варто зауважити, що питання про залежність і доречність виводити витоки творчості Черемшини з Федьковичевих впливів розглядав ще Микола Зеров у статті «Марко Черемшина й галицька проза [5, 401–435]», яка відкривала видану на Радянській Україні збірку «Село вигибає. Новели з гуцульського життя» (1925). Зеров, використавши широке літературне тло Галичини (Іван Франко, Василь Стефаник, Лесь Мартович, Богдан Лепкий, Тимотей Бордуляк та інші), звернувши увагу на оцінку критики (Михайло Грушевський, Андрій Музичка, Леонід Білецький та інші), робить свої висновки про оригінальність митця, про його місце в осібній покутській групі, яку творять, крім нього, Стефаник і Мартович. При цьому, він не заперечує слушності думок Михайла Лозинського, опублікованих у часописі «Діло», і зокрема в цьому контексті каже про «неподібність Черемшининого гуцула до гуцула Федьковичевого» [5, с. 407–408]. Однак, це не означає, що не було «точок дотику».

Зрозуміло, що «Історія української літератури» у восьми томах (1968) шукає наявності чи відсутності у молодого Черемшини класового підходу, тому й відзначає, що автор в оповіданні «Керманич» «мимоволі вдавався до ідеалізації самої дійсності» [6, с. 280]. При цьому автори «Історії української літератури» вважають, що скоро «Черемшина сам побачить ваду свого першого друкованого твору. Більше не з'являтиметься глянець на його картинах з гуцульського життя, більше не фігуруватимуть в них «агітаційні» образи на зразок Івана Саїна, що своїм альтруїзмом, добродійністю нагадує Семена Ворона з оповідання М. Коцюбинського «Ціпов'яз» [6, с. 280].

Олекса Засенко відзначив, що письменник «виступив як співець гуцульського села, поетизувавши у романтично-фольклорному дусі працю плотарів на Черемоші. З великим чуттям розповів письменник про трагічну загибель сміливого керманича-плотаря Івана Саїна, про тяжке життя його родини, коли вона залишилася без свого господаря-годувальника» [7, с. 12]. Оцінка, дана ним у виданні вибраного Марка

Черемшини (1952), не змінилася й через два десятиліття – у передмові до двотомника творів письменника (1974) [1, с. 9].

Мета статті. Спробуємо показати особливості художнього відображення Гуцульщини в оповіданні Марка Черемшини «Керманич», а також розглянути «точки дотику» цього тексту з життям і творчістю Юрія Федьковича.

Виклад основного матеріалу. Оповідь в «Керманичі» Черемшина розпочинає з діалогу між плотогоном Іваном Саїном і його дружиною Оксаною. Це дає авторові змогу через показ реальної тривоги дружини і частково вдаване, а частково справжнє молодечтво Івана відтворити особливості життя на Гуцульщині, зокрема й небезпеку праці плотогона. Тут Іван Саїн Черемшини дещо схожий на героя з новели Данила Харов'юка «Смерть Сороканюкового Юри». Саїн має бути не просто не гіршим за інших, а – кращим. Цю рису вдачі гуцулів, яку підмічали й інші письменники, молодий Черемшина подає в оповіданні ніби принагідно, не наголошуючи на ній, однак вона відіграє ключову роль у долі героя. Водночас для демонстрації молодечтва свого героя Черемшина звертається до фольклорної формули: «Мені вже не першина *по Черемошеві гуляти* [3, с. 23]». У фольклорі – «По Дунаю гуляти», «По Дону гуляти».

Іван Саїн називає себе калфою-керманичем. Калфою в своїх творах Олексу Довбуша називає і Юрій Федькович. Чи це може свідчити про Федьковичів вплив на Марка Черемшину? Слово «калфа» не зафіксоване в доступних нам словниках гуцульської говірки – за редакцією Ярослави Закревської (1997), Миколи Негрича (2008) і Галини Гречук (2012) [8; 9; 10]. Але є воно в турецькій мові. Причому стосується султанського гарему: «Найстарша наложниця – калфа була головною служницею [11]». «Калфа – посада середньо горівня [...], "вихователька" [12]». Очевидно, слово має й інші відтінки значення, однак при цьому зберігається головна ознака – старшість над кимось. Слово, яке потрапило до Федьковича і Черемшини, не зафіксовано в словниках гуцульських говірок тому, що відомі нам словники складені на основі лексики Гуцульщини галицької, тоді як Федькович народився і жив на території Буковини, яка свого часу була під владною Османській імперії. Черемшина, який народився вже на боці галицькому, тобто тому, який під османами не був, у автобіографії зазначив, що любив слухати батькову «оповідь про давнину, як Черемошем ішла турецька границя [3, с. 170]». Не виключено, що це колоритне слово з буковинського боку, може навіть від самого Федьковича, приніс батько Марка Черемшини, бо ж, як він зазначив у тій же автобіографії, «Деда віддячувались великим приятельством і прив'язанням до Федьковича, за яким – як опісля казали – штрикали б були у вогонь і з яким варт було жити та й умирати [3, с. 169]».

Природну відвагу Івана Саїна автор «підсилює» ще й згадкою про його воєнне минуле. Це мотив, не розроблений Черемшиною глибше, притаманний іншим авторам, які писали про Гуцульщину, зокрема й Михайлові Павликові.

Марко Черемшина в описі того, як вибирається Саїн у дорогу, намагається дати «лихе віщування». Зроблено це через невдалий жарт Саїна, який на запитання дружини коли його чекати додому, чомусь відповів: «Тогді, коли вода ‘д горі обернеться» [3, с. 24]. Герой використав традиційну формулу неможливого, відому і з фольклору, і з давньої української літератури. Іван Саїн, ніби підбадьорюючи себе, зазначає, що Черемош – справжня гуцульська ріка, і вона бурхлива, а не така, що заколисує. Таким чином, Черемшина вклав в уста свого героя тезу про суголосність буйного гуцульського характеру з характером стрімкої, норовливої, небезпечної ріки.

Письменник дає контрастну картину з етнографічно достовірними елементами: «Весна, гей дівчина-веселиця, цвітом уквітчалась. На зарінку над Черемошем дівчата полотно та пряжі білють, перуть, жартують та регочуться. Неоподалік на прибитій дарабі сидить блідий Семенко та на воду поглядає, а все ід горі. А дівчата сивоокі, чорноокі шуткують собі з нього. Що їм за жура?» [3, с. 25]. Загибель плотогона на Гуцульщині – річ звична. Тому й трагедія, ще чітко не означена, бо тіла не знайдено, тяжить над Івановою сім'єю. Водночас поголос свідчить: Саїн загинув, рятуючи свого ворога Майорка.

Мотив порятунку ворога характерний для літератури загалом, зокрема й для української. В Миколи Устияновича герой-горянин здобуває прихильність свого суперника, а в Черемшини – гине за нього. Це – своєрідне лицарство, яке пасує до твору Черемшини, в якому герой *гуляє по Черемошу*, а потім чинить героїчне дійство, жертвуючи собою. Але водночас простежується, може підсвідомо виведений автором, сумнів щодо потреби такого героїзму. Це – мотив любові, непротивлення злу, людської поведінки навіть з тими, хто тобі вчинив лихо. Саме це й призвело гуцулів до того становища, в якому вони опинилися в часи Черемшини, неспроможні протистояти новій, агресивній ідеології здирництва і безчестя, принесеної в гори такими, як «вижницький Майорко».

У Черемшини з'являється образ Сокільського як місця загибелі Саїна. Можливо, для Черемшини це так само мало значення, як і для Федьковича, який до цього топоніму звертався не раз. Черемшина у підтекст твору заклав глибше тлумачення місця загибелі свого героя, аніж довільну ділянку ріки. Те, що він не сказав у «Керманичі», автор доповнив у начерку «"До Сокільського" Федьков[ича]». Його вперше опублікували у двотомнику Марка Черемшини (1974) за чорновим, недатованим автографом. Цей текст цікавий для нас тим, що тут подано бачення письменником Сокільського, причому маємо чітку акцентацію на його зв'язок з

Федьковичем. Принагідно зазначу, що Сокільський через Федьковича став популярним і серед інших письменників, зокрема на це вказує у своєму нарисі «На Сокільськiм» (1900) і Богдан Лепкий. Певною мірою тексти Черемшини і Лепкого перегукуються, зокрема в частині опису дороги до Сокільського. Щоправда, у Лепкого – це завершений твір, тоді як Черемшина лише намалював провідну тему «для пам'яті», так і не опрацювавши її ґрунтовніше, не надавши художнього блиску. «З Вижиці їдеся понад потоком Виженкою під круту гору Німчич (500 метр. високу), котра з правого боку Черемоша поросла лісами і гола скалиста – а ще вища гора Сокільський з лівого боку – се два кам'яні велетні, що замикали вхід в Гуцульщину [3, с. 206]».

Черемшина дає опис цього природного дива. Автора приваблювала боротьба між горами і рікою: «Тут Черемош у своїм скаженім розгоні стрічає велику перепону – велета Сокільського – і лупає споконвіку його береги і скали так, що давно хіба узимі тут можна було перейти берегом ріки, а й тепер дуже трудно втримати муровану дорогу; ріка скручується тут могучим луком направо і б'є знову в буковинські береги, де через те і досі нема ніякої дороги і люди їздять через Німчич стрімкою небезпечною – а на високім Сокільськiм тільки сліди лишилися з давніх втоптанних стежок-плаїв» [3, с. 206]. Здається, шарму цій природній перепоні, яка водночас ілюструє тезу про інь і янь, застиглість і рух, додає «літературне» забарвлення: усвідомлення автором того, що «на Сок[ільськiм] посадив Федьк[ович] давніх богів – і Барбаросу (короля гуцулів), і «Лорелей» Гейне (Сокільську княгиню) і взагалі приклав різні перекази до сеї гори, захопленій величчю гори [3, с. 206]». Так само і Богдан Лепкий у нарисі про Сокільський вказував на появу свого інтересу до цієї гори через творчість Федьковича. Отож, здається, Іван Саїн, герой першого опублікованого твору Черемшини (який загинув, рятуючи свого кривдника), насправді бачився Черемшині ще й своєю жертвою Сокільської княгині (Федьковичевої «Лорелей»). «Федьковичеву» лінію, задекларовану у назві незавершеного тексту про Сокільський, Черемшина веде далі, оповідаючи, що з Німчича видно села Розтоки, Петраші, Усть-Путилу, а також пасмо гір, що зветься Бісків. Таким чином, Федькович і його творчість (це він писав і про Сокільський, і про Бісків) стає організуючим чинником цього тексту. Все свідчить про те, що Федькович і його творчість «були на оці» у Марка Черемшини. Принаймні на початку його літературного шляху.

Український письменник і літературознавець Роман Заклинський 1897 р. довідався «від Івана Семанюка, студента прав у Відні, що його батько був знайомий з Федьковичем. Я попросив його, що як буде дома, щоби поробив записки. Він так учинив в часі свят великодних і доручив мені спомини свого батька у Відні 16 червня 1897 [3, с. 255]». Ці споми-

ни були опубліковані 1901 р. у «Літературно-науковому вістнику [13, с. 570]».

У «Керманичі» Марко Черемшина описує загальну увагу громади, яка після смерті Івана, приходила розрадити хвору дружину. Дотепер у селах Гуцульщини збереглася традиція відвідувати тяжко хворих, «аби у гніві не розумертися». Саїниха виглядала на приречену на смерть людину. Тому в час написання оповідання така зичливість гуцульської громади не сприймалася як щось надзвичайне, отож і автора не слід звинувачувати в ідеалізації, в лакуванні дійсності.

Здається, більше на звинувачення автора у відході від дійсності вплинуло те, що Черемшина з симпатією змалював представника духовенства, який співчутливо поставився до недужої. Образ священника фрагментарний, не карикатурний, тому й став для радянського літературознавства прикладом «ідеалізації самої дійсності [6, с. 280]». Водночас Черемшині закидали, що «Наявний у творі мотив майнової нерівності звучить ще не дуже виразно [14, с. 319]».

Хоч, на наш погляд, цей мотив в оповіданні окреслено чітко і досить переконливо: «От і зима настала. Крепкі морози не дають віддиху бідним людям. Студений вітер все прошиває, й хати ніяк не обтопити. Та ще й топлива нізвідки взяти. Багачі рідко коли бідному чоловікові в пригоді стануть, хоч і цілий рік їм невпинно працєю. Підеш у ліс, назбираєш хворосту, а тут перебігне тя побережник, забере все ріще, наб'є, ще й до штрафу запише. От таке то лихо! [3, с. 29]». Тут абсолютно нема ідеалізації, лакування життя гуцулів.

Варто відзначити, що серед кількох етнографічних штрихів у творі є й рядки про те, як Семенко, син загиблого керманича, впізнавав батька за його речами. Попри скупість етнографічного опису, все ж прочитується традиція гуцулів носити натільні хрестики, а оскільки їх виготовляли місцеві майстри вручну, то вони мали низку індивідуальних рис, отож при потребі й слугували для ідентифікації. Про реалістичність цього епізоду свідчить те, що за такими ознаками на Прикарпатті ідентифікували людей навіть декілька десятиліть після їхньої загибелі (мова про розкопки на початку 1990-х рр. страчених українських патріотів).

Фінальним акордом твору є епізод, поданий з віддалі часу: наратор з перспективи майже двох десятиліть оповідає, чим скінчилася вся ця історія. При цьому письменник наголошує, що гуцули, незважаючи на небезпеку, не можуть, або не хочуть зрадити своєму традиційному способу життя: «Гадаєте, що Семенко з Черемошем у гніву? Сохрань бже! Як лиш став парубочити, то і до керми взявся. Тільки він вже не керманичем, бо хирлявенький собі вдався. І досі плотарює [...]. Така-то вже наша гуцульська вдача: огонь пече, а ми йому насупротив! [28, с. 30]». Завершальна фраза твору ще раз свідчить про те, що Марко Черемшина намагався створити образ гуцула, який у своїй зятяності демон-

струє «твердий» характер, відданість традиціям і звичному способу життя. І навіть певне відхилення від обраного шляху – не суттєве: Семенко не став керманичем-калфою, бо слабосилим виріс, однак був плотарем.

Висновки. Оповідання «Керманич» має ознаки романтичного світобачення автора з елементами сентиментальності. Письменник широко використовує гуцульську говірку з характерною для неї лексикою та зменшувально-пестливими формами. У баченні Марком Черемшиною Гуцульщини помітний вплив Юрія Федьковича, який виявився у дотичності початкуючого автора до знаного співця Карпат і українців-гуцулів. Марко Черемшина на прикладі Юрія Федьковича зрозумів, що життєвий матеріал, яким він володіє як уродженець Гуцульщини, може бути використаний для творення оригінальних текстів про цей регіон Карпат. В цьому якраз і приховано вплив Юрія Федьковича на Марка Черемшину.

Література

1. Засенко О. Видатний письменник-демократ / Олекса Засенко // Марко Черемшина. Твори в двох томах. – К.: Наукова думка, 1974. – Т. 1. – С. 5–28.
2. Сімович В. До видання першого збірника Черемшининих новель «Карби» (Спомини редактора) / Василь Сімович // Сімович В. Праці в двох томах. – Т. 2 : Літературознавство. Культура. – Чернівці: Книги, 2005. – С. 618–622.
3. Черемшина М. Твори в двох томах / Марко Черемшина; упоряд. та приміт. О. Мишанича. – К.: Наукова думка, 1974. – Т. 2. – 304 с.
4. Романець О. Співець Гуцульщини / Олекса Романець // Черемшина М. Твори / Марко Черемшина; упоряд. О. Романця та Н. Семанюк; вст. ст. та приміт. О. Романця. – К.: ДВХЛ, 1960. – С. 3–30.
5. Зеров М. Марко Черемшина й галицька проза / Микола Зеров // Зеров М. Твори в двох томах. – К.: Дніпро, 1990. – Т. 2. – С. 401–435.
6. Історія української літератури. У восьми томах. – К.: Наукова думка, 1968. – Т. 5. – 524 с.
7. Засенко О. Марко Черемшина / Олекса Засенко // Черемшина М. Вибрані твори / Марко Черемшина; вст. ст. та впорядкування О. Засенка. – Ужгород: Книжково-журнальне видавництво, 1952. – С. 3–39.
9. Гуцульські говірки: короткий словник / відп. ред. Я. Закревська; уклад. Г. Гузар, Я. Закревська, У. Єдлінська та ін. – Львів, 1997. – 232 с.
10. Негрич М. Скарби гуцульського говору: Березови. – Львів, 2008. – 224 с.
11. Тлумачний словничок гуцульських говірок Верховинського району Івано-Франківської області / упоряд. Г. Гречук. – К.: Бланк-Прес, 2012. – 224 с.

12. Тайни восточного гарема. – Режим доступу:
<http://saraybeach.com/garem-24/>
13. Положение о гареме. – Режим доступу:
<http://vostok.mybb.ru/viewtopic.php?id=133>
14. Українські письменники. Біо-бібліографічний словник: У п'яти томах. – Т. 3. – К., 1963. – 807 с.
15. Історія української літератури (кінець XIX – початок XX століття) / за ред. професорів Н. Й. Жук, В. М. Лесина, С. М. Шаховського. – Вид. друге, доп. і переробл. – К.: Вища школа, 1978. – 392 с.

HUTSULSHCHYNA IN THE STORY OF MARKO CHEREMSHYNA «KERMANYCH»: COMMON GROUND WITH YURIY FEDKOVYCH

M. M. Vasylchuk

*Kolomyia Educational-Scientific Institute of the State Higher Educational Institution Vasyl Stefanyk Precarpathian National University; Department of Philology; 8, Mykola Lysenko Str., Kolomyia;
tel. +380 (3433) 2-46-60; e-mail: mykolavasylchuk@ukr.net*

Introduction. *Classic of Ukrainian literature Marko Cheremshyna (autonym Ivan Semanyuk 1874-1927) born in Hutsul village Kobaky, Kosiv region. He is inseparable from the life of the people of his native land, Hutsulshchyna. The writer managed to go beyond the boundaries of regional-ity and took one of the most honorable places in Ukrainian literature at the end of 19th century and the first quarter of the 20th century. The debut book of works of Marko Chermshyna was a collection of short stories "Karby" (1901). Though as a litterateur he had made his debut story 'Kermanych' (1896). This work is a source for understanding of the first steps of Marko Chermshyna in the literature. It is the basis for conversations about the imitation and originality of the young writer.*

Purpose. *Purpose of the article is to show the features of artistic reflection of Hutsulshchyna in the story of Marko Cheremshyna 'Kermanych' as well as consider the "common ground" with the creativity of Yuriy Fedkovych.*

Originality. *Taking into account the experience of previous researchers (Mykola Zerov, Oleksa Zasenka, Roman Pikhmanets, etc.), a new attempt was made to read out the features of the vision of Hutsulshchyna by young Marko Cheremshyna in the article. It is noted that the author's appeal to the topic of Hutsulshchyna was organic and logical, because it did not require the additional entry of the writer in the realities, problems and themes of the region. Through an appeal to the writer's biography, using memoirs, as well as a comparison of the vocabulary of the writings of both writers give an answer*

to the question about the ways of Yuri Fedkovich's influence on the young Marko Cheremshyna.

Results. *The object of the study was the story of Marko Cheremshyna "Kermanyach". It is indicated on the peculiarities of the vision of Hutsulshchyna by a young author. It is revealed that the mediated influence of Yuriy Fedkovych is noticeable in the interpretation of Hutsulshchyna by Marko Cheremshyna .*

Marko Cheremshyna came to the literature with a sense of belonging to the writer Yuri Fedkovich, with whom his father was acquainted and often talked about him. In his creative world, there is also an emphasis on the areas associated with Yuriy Fedkovych.

Partly pretended and partly real youthfulness of the main character, Ivan Sain, is shown in the story "Kermanyach". The writer noticed a typical feature of Ukrainian hutsuls, the desire to be better and more skillful than other. And this feature of the manner of Hutsuls plays a key role in the fate of the hero. Ivan Sain calls himself a kalfa-helmsman. Yuriy Fedkovych calls Olexa Dovbush kalfa in his works. But the word "kalfa" is not recorded in Hutsulshchyna. In Turkish, it is used to mark someone senior (in particular, "kalfa" means the main servant, the nurse in the Sultan Harem). The author of the article suggests that this word, which is typical of the works of Bukovynian, Yuriy Fedkovych (Bukovyna was a part of the Ottoman Empire), got to Marko Cheremshyna in Galicia as a result of direct communication between Yuriy Fedkovych and the father of the writer. So it can serve as one of the "common ground" between Yuriy Fedkovych and Marko Cheremshyna.

In general, the author of the article notes the good knowledge of the writer of the folklore and ethnographic color of Hutsulshchyna, which also found a vivid reflection in the text of the story. The stubborn nature of the character of the story is designed by the writer on an unburied Hutsulriver, Cheremosh, which carried forest transportation. There is also a social motive when strangers exploited the natural resources of the Carpathians. Ivan Sain died for other people's interests by fusing logs belonging to one of these exploiters.

Conclusion. *The story "Kermanyach" has signs of the romantic outlook of the author with elements of sentimentality. The writer widely uses the Hutsul dialect with its characteristic vocabulary and diminutively caressing forms. Marko Cheremshyna realized that the material of life that he owns as a native of Hutsulshchyna could be used to create original texts about this region of the Carpathians what is precisely the influence of Yuriy Fedkovych on Marko Cheremshyna.*

Keywords: *story, narrator, hero, literature, motive, vocabulary, subtext, accentuation, formula of the impossible, folklore, ethnography, ideology, toponym, river, daraba, dugout, kalfa, chivalry, action.*